

дворецътъ на Ефросина. Бѣше навалѣлъ три педи снѣгъ. Отъ години въ Визансъ не бѣха виждали такова чудо. Но въпрѣки късния часъ, четирмата често срѣщаха весели дружини конници, генуезци съ дълги широки саби, пияни търговци, съ килнати къмъ тила кожени пирамиди. Отъ време на време, задъ нѣкой жгълъ се мѣркаха тъмни, дрипави образи — можеби просяци, можеби скитници — които, щомъ забелязваха императорскитѣ войници, веднага изчезваха. Недалече се чуваше ясно плѣсъка на вълнитѣ.

— Адрианъ ще дойде също, нали? — попита неочаквано Теофилъ.

— Не, не знамъ, — измънка смутено Иваница, — той не е ли въ Силиври?

— Страторътъ Адрианъ се завърна тази сутринъ, — каза единъ отъ тѣлохранителитѣ.

— А! — извика неволно Иваница и веднага хвърли бѣгълъ погледъ къмъ другитѣ, но едва ли нѣкой бѣ забелязалъ уплахата въ гласа му. Действително, внезапното завръщане на стратора можеше да попрѣчи гибелно на предначертаното.

Дано не се научи, че тази вечеръ сме у Ефросина. Свети чудотворецо, и ти пречиста наша Владичице, помогнете ми! Дано го примамимъ нѣкоя нова пантомима или веселъ пиръ съ жени и пѣсни!

Старото съмнение го жегна. Ами ако Ефросина го мамѣше? Ако всичко бѣше само нагласена примка — за да издаде мислитѣ и кроежитѣ си? Теофилъ знаеше ли нѣщо? Все едно! Само да се свърши по-скоро! Не можеше волното чедо на Хемуса, другаря на орлитѣ, да живѣе въ златна клетка.

Когато спуснаха чукчето върху медната плочка на голѣмата врата, вмѣсто очакваното лице на домоуправителя Михаилъ, се появиха дълбокитѣ бръчки на старата Пулхерия.

— Той отиде за Сирийско вино, — отвърна тя на въпроса на тѣлохранителя.